

Retornar...

Vaig trucar a la porta de casa, abans però vaig fixar-me en el que havia estat el meu carrer durant disset anys, els seu aspecte havia envellit però seguia tenint aquell reflex de pau, tranquil·litat i a la vegada harmonia que es respirava entre tots els veïns que compartíem barri.

Van respondre, i a l'instant la porta es va obrir, de sobte em va venir un flash, vaig recordar aquelles nits en que arribava tard a casa i sentia un bellugueig dintre la panxa: Què em dirien els meus pares quan arribés?

Vaig respirar fons i vaig plantar-me davant la porta. Era ma mare qui m'havia vingut a rebre, havia canviat, els seu aspecte estava força desmillorat, durant la meva absència havia patit un càncer. Sé però que ella lluitava de valent per combatre aquest mal dolent. Vaig fer-li un fort petó, feia olor de crema hidratant, vaig deixar les bosses al hall, i en un tres i no res ja m'havia plantat davant la porta del menjador. La Margarita, la meva mare, va prohibir-me l'accés a aquella sala de la casa, tot era un pèl estrany. Va ser ella mateixa qui va obrir la porta i a la vegada el llum. Eren una vintena de persones les qui m'esperaven xiuxiuellant, llegint el diari i conversant entre elles. No vaig poder mirar-les a totes, els ulls se'm van negar, ma mare havia reunit a les persones més significatives de la meva adolescència. El cor em bategava, les cames em tremolaven i no em sortien les paraules. Mica en mica cadascun d'ells es va anar acostant per donar-me la benvinguda.

El primer que em va fer els dos petons va ser el Sergi, ell en un principi havia estat el meu millor amic, aquest sentiment però amb els anys

havia anat augmentant fins arribar a esdevenir un amor jove, passional, boig i ple de vida. Un dia però la llum que ens unia es va apagar i el món es va capgirar, vam deixar de veure'ns, i fins i tot jo mateixa, el seu "carinyo", la seva preciositat, vaig odiar-lo. No l'havia vist des de feia uns dotze anys. Ell al igual que tots també havia canviat. Això sí, seguia tenint aquells ulls de color mel, que sabien transmetre les frases més boniques de tot l'univers. Aquest va ser un dels moments en que el meu cor va dir prou, i va deixar anar unes quantes llàgrimes en record dels moments viscuts amb aquella magnífica persona.

Al cap d'uns deu segons van venir un grup de cinc noies i se'm van tirar a sobre, eren les que havien estat les meves millors amigues durant quatre anys, abans de la meva inesperada fugida. Amb elles ho havíem compartit tot, fins i tot en alguna ocasió el nòvio. Me les estimava amb bogeria. Amb les seves ganes de viure i el seu entusiasme m'havien fet superar algunes etapes duríssimes de la meva adolescència. En aquell precís moment van passar pel meu cap tota una sèrie d'imatges que em van permetre reviuir tots els moments viscuts amb elles. Les sis ploràvem, no havíem estat capaces d'enfrontar el nostre passat. Ara eren les nostres llàgrimes les que ens unien i ens feien sentir humanes.

Van apartar-se i van donar pas a un altre grup de gent. Aquest estava format per unes set persones. Entre elles hi havia companys d'escola i coneguts pròxims. Un per un van donar-me dos petons i al final van obsequiar-me amb un petit detall. Vaig obrir-lo impacientment. Era un retrat de quan jo era petita davant la porta de casa meva. Duia a les mans una palma, es devia tractar doncs d'un diumenge de Rams després d'haver assistit a la missa pertinent. A casa meva érem unes persones molt creients i molt influïdes per la religió cristiana, totes les nostres

accions giraven envers l'Església i la figura del Sant Pare. Jo mateixa m'havia fet uns farts d'anar a missa els diumenges a la tarda, recordo que agafava el braç de la meva mare i li deia "El Senyor ens espera". Les misses de Mossèn Joaquim eren d'allò més entretingudes, al menys per a mi, que no parava de cantar. Fins i tot va haver-hi una època que em passejava amb el cantoral per tota la casa i obligava als familiars que escoltessin els meus recitals. Aquest petit detall va fer-me molta il·lusió. Ara però havia arribat el meu torn. Després d'aquesta magnífica rebuda calia donar les gràcies a tots als assistents i al mateix temps excusar-me per la meva fugida inesperada i per la meva absència durant tan de temps.

Vaig col·locar-me al centre del menjador amb la intenció que tothom pogués veurem i escoltar-me fàcilment... i vaig començar el meu discurs. En ell vaig agrair el suport que tothom m'havia donat fins aleshores però sobretot vaig ser capaç de realitzar una cosa que havia estat desitjant durant molt temps; Vaig demanar perdó insistentment per no haver-me deixat estimar lo suficient durant la meva adolescència, per haver estat tan esquerpa davant els problemes familiars i finalment per haver fugit d'una manera tan precipitada sense donar cap mena d'explicació a ningú.

En alguna ocasió els nervis van poder més que jo i no vaig ser capaç de contenir els meus sentiments. Acabat el discurs vaig rebre un fabulós aplaudiment de totes les persones estimades que m'envoltaven.

La meva vida començava de nou. Volia viure-la al cent per cent, i sobretot amb les persones que en aquell moment estaven a prop meu.

